

somhed Per havde hentydet et Sted i sit Skrift med noget af den Ringeagt, han paa Bogens Tilblivelsestid endnu nærede for alle Æstetikere. Aron Israel sagde, at trods den næsten ubegrænsede Beundring, han for sit Vedkommende følte for denne Mand, kunde han jo nok indrømme, at hans Mangel paa naturvidenskabelig og teknisk Indsigt var at beklage og kunde blive af skæbnsvanger Betydning for den Del af den danske Ungdom, for hvilken han havde været Opdrager. Det vilde unægtelig have været heldigere, om hans Virksomhed havde fremkaldt flere Handlingens Mænd og færre Skønaander. Her var utvivlsomt en Forsømmelse at indhente, og til at løse denne Opgave — maaske Tidens største — syntes Forfatteren af „Fremtidsstaten“ — det skulde være sagt uden al Smiger — at sidde inde med fremtrædende Betingelser. Det yngste Slægtled ventede øjensynlig paa sin Vækker og fremtidige Fører. En Trone var ledig. Der spejdedes efter den udvalgte, den kongebaarne — —.

Han maatte afbryde. Der var pludselig bleven stille over hele Salen. En sortmanket Herre havde anbragt sig ved det store Flygel og slog et Par Akkorder an, mens Ivan med et Ansigt, der straalende som et nyslaaet Tyvekronestykke, førte en høj og sværbarmet Dame hen ved Siden af Pianisten.

Dette var Afsløringen af den store Overraskelse, som Ivan havde kaldt *le clou*. Damen, en berømt Sangerinde fra den kongelige Scene, havde vist Familien den Velvilje at modtage en Indbydelse til Selskabet og (mod et klækkeligt kontant Vederlag forøvrigt) at synge to Sange og et Dakapo-Nummer efter Bordet, en Gunstbevisning, som hidtil — hvad de fleste af de Tilstedeværende vidste